

Publicerad 2009-03-15 21:59 av Lillafrökenblå

Sagan om en nihilist och en solstråle.

Ljuden gav mig huvudvärk och gommen smakade sött och klistrigt av all sockervadd. Jag försökte reagera på någonting, hitta en känsla att hålla kvar för stunden kändes viktig och jag ville minnas den. Så jag blundade hårt och drog in din doft och la min hand på ditt lår och dina jeans var sträva och mjuka samtidigt. Jag önskade att du skulle öppna din mun och säga något för jag hade fastnat i ett vakuum och kunde inte minnas din röst. Nu var vi längst upp och mitt hjärta hoppade över ett slag när den lilla korgen stannade till och vi dinglade högt upp i luften.

- Är du höjdrädd? frågade du och tog min hand i din.

- Nej, svarade jag och försökte låta obesvärad men du skrattade bara när du kände min hand desperat hårdna i sitt grepp.

- Öppna ögonen då.

Jag hade inte insett att jag fortfarande blundade.

- Vissa människor har svårt att se världen, fortsatte du utan att invänta mitt svar. De tittar men de ser inte och jag tycker synd om dom för de har inte fattat.

-Fattat vad? frågade jag.

- Att allt vi vill ha finns här. Kärlek, skönhet, avslut, hämnd.. Allt finns att hitta om man bara orkar leta. Förstår du?

Jag öppnade ögonen och såg ut över hustaken och bilarna och människorna och horisonten. Sen vände jag mig mot dig.

- Ja jag förstår, sa jag.

Men det gjorde jag inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lillafrökenblå med Poeter.se id #27354 innehar upphovsrätten